

Protoiereul Nicolae Balașov despre discursurile de la Kiev ale Patriarhului Bartolomeu

Vicepreședintele Departamentului pentru Relații Bisericești Externe al Patriarhiei Moscovei a împărtășit cu agenția de știri RIA Novosti gândurile sale cu privire la discursurile de la Kiev ale Patriarhului Bartolomeu al Constantinopolului, a cărei vizită a fost făcută cu ocazia aniversării a 30 de ani de independență a Republicii Ucraina.

În discursurile sale de la Kiev, Patriarhul Bartolomeu a exprimat în repetate rânduri o serie de subiecte.

Iată despre ce a vorbit Patriarhul.

Autocefalia (independența bisericească) așa-numitei „Biserici Ortodoxe a Ucrainei”, alcătuită din reprezentanți ai grupurilor schismatice, a fost, chipurile, acordată absolut legitim. Presupusele „privilegii” ale scaunului de la Constantinopol, care îl investesc în mod aparent cu dreptul de a lua decizii unilaterale cu privire la alte Biserici Ortodoxe Locale, sunt și ele, chipurile, total legitime și canonice. Constantinopolul, chipurile, nu ar fi schimbat nimic în ecleziologia ortodoxă tradițională (învățătura despre Biserică); dimpotrivă, aceasta ar fi schimbată de către cei care în prezent nu sunt de acord să se supună întru toate „liderului spiritual a 250 (sau 300) de milioane de creștini ortodocși din întreaga lume”, așa cum îi place sau, cel puțin, i-a plăcut înainte, să se numească pe sine „Patriarhului verde”, care nu greșește niciodată. Acum este clar pentru toată lumea că majoritatea creștinilor ortodocși nu îl consideră pe Patriarhul Bartolomeu drept conducătorul lor spiritual după schisma

săvârșită de el.

Retorica de la Kiev a Patriarhului Bartolomeu arată că Sanctitatea Sa este îngrijorat din cauza criticii invaziei necanonice a Patriarhiei Constantinopolului în treburile Bisericii ucrainene – critică care vine din partea ierarhilor, teologilor și istoricilor multor Biserici Ortodoxe.

Dar Patriarhul nu reușește să ofere răspunsuri convingătoare care ar determina alte Biserici Locale din familia ortodoxă să recunoască noua autocefalie a așa-numitei „Preasfinte Biserici a Ucrainei”. El pur și simplu repetă de fiecare dată că are întotdeauna dreptate, pentru că scaunul de la Constantinopol are întotdeauna dreptate; că „Marea Biserică a lui Hristos”, cu care se identifică, nu are nevoie să discute nimic cu nimeni, pentru că nu greșește niciodată și întotdeauna se răstignește și se jertfește pentru binele nostru comun, și le propune tuturor ortodocșilor pur și simplu să creadă aceste lucruri. În caz contrar, chipurile, aceștia nu vor mai fi ortodocși.

Dar ideea este că noi, ortodocșii, nu avem și nu am avut niciodată o astfel de dogmă a credinței. Patriarhul Constantinopolului nu este deloc Papa de la Roma și nu la noi, ortodocșii, s-a ținut Conciliul de la Vatican I. Însă și acea infallibilitas (incapacitatea de a greși) papală, chiar în concepția fraților noștri catolici, de care Fanarul se apropie astăzi atât de rapid, are o mulțime de restricții serioase.

În discursul său festiv de lângă Catedrala Sfânta Sofia din Kiev, Patriarhul se plânge de anumite „neologisme, formulări noi și puncte de vedere ecleziologice periculoase”, precum și de „încercări de răsturnare a statutelor bisericești” care caută să „micșoreze importanța Arhiepiscopului de Constantinopol” aproape până la cea de „exponat de muzeu”. Recunoaște chiar că „sunt mulți care cred că Patriarhul Ecumenic se abate de la realitate”. Ca răspuns, simțind totuși, după cum se pare, insuficiența argumentării sale actuale, el promite „în viitorul apropiat” să arate „atât textele corespunzătoare, cât și întregul curs al acestei probleme (ucrainene)”.

Ei bine, Patriarhul Chiril al Moscovei și al Întregii Rusii i-a propus de mult timp Patriarhului Constantinopolului, inclusiv în cadrul ultimei sale vizite la Fanar în august 2018, să studieze împreună „textele corespunzătoare” și cursul istoric al problemei, invitând pentru aceasta cei mai buni oameni de știință din diferite țări. Atunci Patriarhul Bartolomeu a răspuns că nu are timp pentru aceasta și chiar fără aceste lucruri totul este clar pentru el. Dacă acum interesul pentru aceste texte s-a reînnoit, putem recomanda publicația excelentă: „Reunificarea Mitropoliei de la Kiev cu Biserica Ortodoxă Rusă. 1676-1686: Cercetări și documente”, publicată în 2019 de „Enciclopedia Ortodoxă” și editată de Mitropolitul Ilarion de Volokolamsk. Tot ce este necesar, este adunat acolo. Cartea are 912 pagini și 246 de documente din arhive. O traducem deja în greacă, deși, desigur, va dura ceva timp. Într-o formă concisă, materialul istoric de bază este prezentat bine în cartea Mitropolitului Nichifor de Kykkos „Problema ucraineană contemporană și rezolvarea sa conform Dumnezeieștilor și sfintelor canoane”, care este disponibilă în greacă și engleză, ediția rusă urmând să vadă lumina tiparului în viitorul cel mai apropiat.

Desigur, este puțin probabil ca acei făuritori ai destinelor de pe malurile Bosforului, unde, printr-o mișcare de condei, realitatea istorică a peste trei sute de ani este pur și simplu anulată, iar schismaticii și persoanele anatemezate cu aceeași ușurință se transformă în „ierarhi ortodocși”, să aibă măcar un mic interes pentru adevărul istoriei și al canoanelor. În privința acestora din urmă, Patriarhul Constantinopolului a considerat necesar să spună la Kiev, pentru orice eventualitate, că interpretarea lor „nu este încredințată oamenilor de știință de la birouri”, ci celor cărora se cuvine. Ei bine, dumneavoastră înțelegeți.

„Credeți, domnilor, că statul sunteți voi? Statul sunt eu!”, a declarat odată Ludovic al XIV-lea deputaților parlamentului francez.

„L'église c'est moi! (Biserica sunt eu!)”, pare să se audă acum în discursurile rostite la Kiev. Singura dificultate este că, din anumite motive, nu toată lumea crede acest lucru...

O sursă: <https://mospat.ru/ro/news/87923/>